

Sy-li spęwał,
Pilnje dżęłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mójny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spar měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Gserbſſe niedźeſſe łopieno

W Budyſchinje

4. decembra 1932

Bauken

2. niedźzela adwenta.

Matth. 3, 1—10.

Cžińćže pokutu! To bě a je přědowanje Jana křczenika a předarja pšchi Jordanje. Štož je šandženu njedželu Zachariaš jako měšchnik a špěwač wěšćizil, to dopielnjuje jeho syn přiednkhodžo našchemu Knjezej a jeho pucze pšchihotujo. Czichi puštn kraj šo mjeřwi; město Jerusalema a wšchitkón wokolny kraj křwata k temu špodžiwnemu muzej w draščje wot kamelskich wložow a š kožanym pašom, kiž přěduje nowy narod, nowy pšchichod, nowe kralestwo Bože. Tam wohladaš tšoji lud; lohkošmnyšlenu czrjodu, wczipnu a šabncziwu, kiž dyrbi wšchudžom „pódla bncž“, kiž ničžo njewuknje a móže dženkša hošana a jutšje křhižuj wotlačž; — wšchitko tehdy kaž hiščće dženkša; — tam wohladaš hordny farišejškich a šadduzejškich, kotšiz njechadža wi-džecž, ale chzedža widženi bncž, kotšiz nochzedža štnšhecž, ale kudžicž, — wšchitko hiščće dženkša kaž tehdy; — ale, džakowano Bohu, tam wohladaš tež hiščće tječzu šchlachtu, kotraž czuje š bólnej dušhu a š njeměrnej wutrobu Jošefowu šchtodu, njepšhecželny špšchah a pyta šwěru to jene, šštož je nušne. Cži jo namašaju; cži dyrbja pšches Božu hnadu pšhińcž a dóńcž wot Jordanoweje křczenizy ke křczenizy šwjateho Duha, wot Jana k Ješuzej. Šdže šy ty, mój lubny, lubny křheščiziano? Pola wczipneho luda? pola farišejškich a šadduzejškich? pola wěrneho a šwěrneho šymjenja Abrahadoweho?

Czineże pokutu! to pręduje Jan wschitkim a kóždemu, bjes wuwśacza, lohkemu ludu, hordym wyśchšim, śwěrnym dźěczom Božim. A i tym pręduje šmijertny strach a hroža= ża řud, kiž dnřbi wěšcže njepokutnych trijedicž.

Ssefera je hižom drjemu ke korjenju pschikozena!
Kajke nastróżaze płowo! Kajki khotny wobras! Wótra

błyszcząca kętera że korzeniu szcuma psichozena a kółnej
ruzy dżerżitej ju a nad rukomaj wótrej wóczy. Esnadż hiś-
cze wołomińnieńczo a tej ruzy kęteru wuśbėhnjetej a kętera
ruba a trjedi, trjedi korjeń hacż na żro a jadro, a to je
kmiercz! Ciń pokutu, ludo a krajo, horjekach a delekach,
wróć żo ł temu Knjesej, hewak stej kmiertny strach psiched
durjemi! Rak dołho hiśchcze? to je praśchenje jich wjele.

Cziń pokutu, krajna ewangelisko-lutheriska zyrkej! Ze tež i jejnemu forjenjej hefera pschiložena? Ja njepraju Jesu-
howej zyrkwi, ta je wěčžna, helške wrota ju njemóža pschewi-
nycž. Ale naša krajna zyrkej, — kaš dołho hišćeje wob-
steji tajka, kajkaž je dženža. Riz jenož njepscheczeljo kšicža
wołaju: prjecž i njej, ně, tež šwětni wěrjazn ludžo praja:
kaš dołho hišćeje, a pokasuje na mały wuspěch přědowanja
tu a na njeczištu wucžbu tam, na njedobahaze schulske nabo-
žinške roswucžowanje tu a na nješnješliwu měšćenžu wě-
rjaznych a njewěrjaznych tam. Rnježe pomhaj, Rnježe šmil-
šo! —

Cziń pokutu, ty człowięk dżęćżo! Njewidżisz to wulke mręćże wontach w Bożej stwórbje? Njejżn kmjertnu nje-
dżelu pśichi żwójich rowach stał a w duchu wohładał żwój
row? Młodżi mru a stari wotżał czahnu; cziń pokutu, prze-
dn haćż je pośdże. Ślaj, ja steju pśched durjemi a kłapam.
Wón pśichindże ł żwětnom' żudu tnych njepokutnych dla.

Czińcże pośutū! hłaj, to je jenicżki pucż pomożny, wu-
móżenia, żywjenia.

Pomozny ſo wiele pyta; wiele ſrédkow, wiele puczoſow, wiele mozoſow, ſaſz wupſcheſczërana ſyncz w naiſhim ludu a czaſu, a wiſchitko dyrbi a chze wotpomhacz nuſy a wobaracz ſmjertnemu ſtrachej. Mny chzemny dzafni hycz ſa wiſchitko to, ſchtoz ſo i dobrym a ſwërnym ſmyſlenjom a derjemënjennom cżini. Ale wo tym tež njeſmëmny mjelczecz, ſo wiſchitke tele poſpyty a prózowania woprawdze a trajazy pomhacz móſza,

jeli i pokuty wukhadžeja a do pokuty wjedu. Čželnej a čžaš- nej nuŕ budže jenož wobarane, hdnž snutskownemu brachej, hrěchej a ſdalowanju wot Boha budže wotpomhane; swont- ne ſbožo móže ſo jenicžny twarič a hajicž, hdžež snutskow- ne žórko žiwjenja w Boſy ſo ſpłnje žórli. Sbože! ah, hižom naſcha luba ſerbſka rěč praji, ſhto to je: Jenož to a wſchit- to to, ſhtož i Boha wukhadža, we Boſy ſo wužiwa, i Bohu wjedže. Tvoje ſbože je jeno pola mje, tak ſteji pola proſetny Hoſea w 13. ſtawje.

Čžincže pokutu! wſchitžny a kóžny ſa ſwoju duſchu, ſwój dom, ſwój lud. Duchowni, wučerjo, woſadni, knježa a ſlu- žobni, ſtari a mlodži, čžincže pokutu! Jenicžki pucž žiwje- nja je wot Knjeſa nam wotewrjenn a poſaſann, kłodžče po nim, po pucžu pokuty, kiž do wěry a i Jeſuſownymaj noho- maj wjedže.

Je to tak čžežke a njeſpodobne? Naſch lubny Sbožnik je nam pucž pokuty tak loſki čžinič. Wobrocžče ſo a budžče jačo džecži! To je pokuta a wěra. Se ſawjedžazeho ſwěta, i hroſneje zuſbn, je ſymny a čžmny dom, do čžopkeje a ſwětleje domiſny i naſchemu Wótzej a jeho džecži byčž džafne a po- ſluſchne, ſbožowne a ſwěrne. O ſbožny pucž pokuty! Šu- bjenn ſyn je po nim ſchoł a ſwoje žiwjenje tam namaſač, ſhubjena wowza bu po nim dom njeſena. A twoja duſcha ſdychuje: Mi čže ſo dom! Pſchi wrotach a ſpocžatku no- weho zyrkwineho lěta ſtajimny, ſhto jeho kónž wohlada? Hlaj, twój kral pſchińdže. Khwataj jemu napſhecžiwu, ſčel ha- loſny a róže pokuty jemu na pucž, ſaſpěwaj khowalobne Halle- luja a proſchaze Hoſianna ſwojeje wěry, pſchinjež jemu wo- por ſwojeje wutrobny. Hlaj, wón dže ſe žohnowanjom i ludu, kiž ma jeho Duſcha, wón pomha tebi, wón wuhotuje a wob- hnadžuje tebe, ſo njeby był ſhniły a njeplódnny ſhtom, poru- bann a do wohenja čžignjenn, ale ſo by był kaž ſhtom pře- njeho pſalma, plóženn pſchi rěčach žiwjenja, plódnny a nje- ſwjadninn, kotrnž njebyłki ſahrodnič we ſwojim čžaſu pſche- ſadži do njebyłeje ſahrodny, ſo by tam ſo ſelenič, kčžel a plo- dny nježł wěčžnje. O Knježe, i temu pomhaj nam, ſwojej woſadže, ſwojej zyrkwi, ſwojemu ludu! Mny čže njepuſchči- mny. Mny ſmny twoji, ty Eſyno Dawitown, Knježe Jeſu!

Samjeń.

2. adwent

Hłóž: Khwalčže toho Knjeſa.

Sachodne ſlónzo nam kóžny džen ſkhadža, ſo khowa, Eſlónzo, Knjes Jeſuſ, čže wohrěčž nam wutrobny ſnowa. Dajmny ſo ſhrěčž, — w nim hodny wěčžne bdže měčž Duſcha, hdnž čželo ſo khowa.

Bjesbóžni dale du i heli, a wjerčhej čžmny ſluža, W loſchtach, ſkny žadoſčach ſwojeho čžela, w čžmi bludža Boži pač lud — Stražuj! hlaj, Boži dže ſud! Eſki wſchitžny ſudženi budža!

Rajkiž naſch wuſnyw bē tudny w ſachodnym ſwěčže, Rajkež mny žiwjenje wjedli ſmny w kóžnym tu lěče, Tajke ſu žně! — Esmjercž wěčžna hrěchow mſda je! Eſnjmny na duſcha tu w ſwěčže!

Eſwojeje zyrkwje a woſadny Jeſuſ je hlowa! Žiwjenje prawe naž wučzi móž Božeho hlowa! Eſwětko tu je! — Čžaſ mudrije nałožujče! — Eſwětko, ſhrěj wutrobny ſnowa.

Wěrjaza duſcha ſo džafuj nětk Sbožnikej wjele, Pađaj pſched Jeſuſom ſwěrnym na koleni dele, Jemu čžečž daj! — Wón da čži jónu ſwój raj! Eſbič dže je ſmjercž a móž hele!

J. W.

Něſchto rjane ſa hodowny čžaſ.

W Božniji je mača poboczna ewangelſka woſada Brſk- to. Wona njemějeſche ani Boži-dom ani modleńnju. Eſhto čžył ſo jej džiwacž, ſo ſebi ſnajmjeńſcha modleńnju pſcheje- ſche a ſo ſo ſa jeje twar roſkudži. Ale hlaj, ani mēſtna ſa twar njemějeſche. Tu dari jej Ibrahim Beg Kutſchalitiſch rjane mēſtno, ſa twar noweje modleńnje. A tutón Ibrahim bē nahladny m o h a m e d a n ! —

Bjelina je wofrjeſne mēſto w Božniji. Do njeho pſchi- čžahuja pſchezo ſaſo ewangelſny wěrybratija. Ale woni ſu khowdi. So bychu woni tež ſwoje nutroſčje a Bože ſlužbn mēli, wuhotuja jim tam ſwjatocžnoſčje, ale wonach pod ho- lym njebjom, dofelž tam žaneho ruma hewač ſa to nimaja. To wſchaf bē w lěčzu žyle pſchijomne. Ale jačo ſo nětk na- ſyma bližeſche, dyrbjeſche ſo tuta naſtawaza ewangelſka wo- ſada tola roſhladowacž, kač a hdže by nětk ſa ſymu pod tſe- chu pſchiſkła. Wona namača w někačkej ſukačni tutón wu- khow. Ale ſukačnja bē pſchemaća. Hdžež zyrkwje nimaja, tam ſo ſa zyrkwju žedža. Pſchezo wjetſcha bu ſyła. Ale wulku žurlu wotnajecž, ſa to njedoſahachu ſrědk. Orto- dogni a katoliſny kſcheſčžienjo nočžnychu ničžo wjedžecž wo tu- tej nuſny ſwojich ſobuſkheſčžijanow. Ale tu pſchińdže tſecži: Otman Beg Emunja póſla Ewangelſkim powjeſčž: „Wny mó- žecže pola mje wulku žurlu mēčž, ſo byſchče ſwoje Bože ſlužbn w tutej ſymje móhli ſwjecžicž. Płacžicž njetrijebacže ničžo ſa nju.“ A tutón Otman bē tež ſaſo m o h a m e d a n .

Čžitaj Luk. 10, 25—37. Tam praji Knjes Jeſuſ: „wi- nu ſo na boč a ſminny ſo jeho a ſaſo: „Wón džěſche nimo na boč“ a potom „Jedny Samaritiſki pač čžehnjeſche... a jačo wón jeho wuhlada, bē jemu jeho žel a pſchiſtupiwſchi i nje- mu wobali jeho rany a linu do nich wolij a wino...“ We Boſniji bē to runje tak. —

Kač je nětkle w Nēmſtej? Kač pola naž? Hodowny čžaſ je! Hodowny čžaſ w čžaſu, kotrnž je poſny tradanja a nuſny! Kſcheſčžienjo čžerpja mjes kſcheſčžijanami — ſo tež njeſkheſčžienjo ſobu čžerpja, to tohorunja wěmny. Kač je nětk? Džemny mny nimo a na boč? Póńdžemny mny ſaſo ni- mo a na boč? Čžemny mny dužny i hodam hičž pſchezo ſaſo nimo a na boč? Hdny to budžemny čžinič, dóńdžemny drje hacž i hodam — jeli ſo nam Wóh tón Knjes tak dołho žiwje- nje ſpožči — ale mny póńdžemny hodny — nimo žłobika, nimo Jeſuſa a na boč! Pſchetož, ſhtož tón,

„Kiž pſchińdže i ſwětnom' ſudu
Tny njepokutnych dla,
Se žohnowanjom ludu,
Kiž jeho duſcha ma“

na tamnym ſudnym dnju, na kotrnž ničtón wjažny nje- móže nimo njeho a na boč, ale kóžny dyrbi pſched njeho, pra- ji, to ſo tu pſchi hodownym žłobiku dopjelnja po tajkim pu- cžu, po kotrnž dužny pſchezo nimo džěſche a na boč, to mje- nujny: „Džicže precž wote mnje, ... : pſchetož ja ſym hló- dny był a wny njeſčče mi jěčž dali. Mi je ſo picž čžył, a wny njeſčče mi picž dali. Ja ſym... a wny njeſčče...!“

Wſcho: „Knježe, hdn ha? Knježe, hdn ha?“ potom ni- cžo njepomha.

Jesuz Khrystuš praji: „Sawěrnje, ja praju Wam: šhtož wy njejsće činili jenemu mjes tymi najhubjeńšimi, to wy tež mi njejsće činili.“ „A woni pónđža...“ — Matth. 25.

A šažo: Jesuz Khrystuš praji: „Sawěrnje, ja praju wam: „Šhtož wy šće činili jenemu mjes tymi mojimi najmjeńšimi bratrami, to šće wy mi činili. Bójće šem, wy požohnowani mojeho Wótza! Šerbujeće to kralestwo, kotrež wam je pšichotowane wot špocžatka šwěta!“

To płaczi ša hodny, hodowne žohnowanje hodowne šbožo, hodownu radość tu delečach kaž ša pošlednje wěčne hodny a jich žohnowanje, jich šbóžność, jich radość junu.

A ničtón njepraj: „Ja pač tola njemóžu, nimam!“ — Łuf. 21, 3 šteji: „Jesuz Khrystuš džešče: Woprawdže, ja wam praju, šo tuta křuda wudowa je wjazny škožika dnžli wóni wšchitny!“

Šaj, hodny a kšesćizienjo mjes kšesćizianami!

A hodny a kšesćizienjo a hinač wěryjazy! Tam dwaj mohamedanaj, a wonaj bušhtaj ewangelškim kšesćizianam „šmilnaj Samaritišaj.“

Do Jesuzownych najhubjeńšich bratrow a „najmjeńšich bratrow“ a šažo niž do „najmjeńšich bratrow“ šlušheja tež póhanjo. Šsy ty nimo šchoł a na boč, hdnž tam šteješhe mišionški kašchciz, mišionška šberka, mišionška proštwá?

Hodowny cžaš je a my šmy dužy pšes njón! —

Ša † wyschšim fararjom Domaschfu.

Wrota wěčnošće.

Šdnž wrota wěčnošće šo wotewrjachu
A pruhi wěčnoh' šwětkla šelhadžachu,
Bě w twojim lubym wóczku jažne blyšchčenje
A wješoły pšes tute wrota woteńdže.
Ty džešhe prjecž, ja pač tu dnrbiu woštačž,
Twój šbóžny wónt ja hišče nješmēm doštačž.
Tak cžemno bu kaž nihdn na šemi
Šdnž ty naž tudny šamny woštaji.
Nětk hujšo k tutym wrotam moje wóczko dže.
O Jesu, wjedž pšes nje tež junu šbóžnje mje!

Druhi advent lěta 1932.

Druha njedžela adventa je tola mjes šchtrjomi adventšimi njedželemi, kotraž kóžde lěto šnowa pšchede wšchem pšhipowěda, šo Jesuz Khrystuš šažo pšchindže šudžicž žiwnych a morwnych. Šeje křlušch je tohodla pšchede wšchem tón, kiž špěwa: „Wón pšchindže k wěčnom' šudu.“ —

My šmy w adventce, kotryž woła: Pšichotujće šo ša toho Kņjesa, kiž je dužy k wam! A šažo, my šmy w cžašu, w kotrymž ša tym šteja, niž jeno pšchithad Jesuzowny štašcž, ně tež Jesuša i luda, i wutrobow wuhnacž, wuštorkacž. Njemyšl šebi, šo tu dženka ruškich a kommunističich bjesbóžnych mēnimy! Ně, ša wołarja tutoho antikhrystoweho hešla: Wón i Khrystušom i našeho luda! Wón i Khrystušom i kóždeje wutrobny! je šo šczinił general Ludendorff a ša předačtu tutoho njehodowneho, njeadventšeho, póhanšeho předomanja jeho mandželška. A to nowe póhanstwo pšhecziwo Khrystuše, kotrež i nimaj škutkuje, mjenuje šo „Tannenbergbund“. Na dnju bitwy pola Tannenbergá jón w lěcže 1925 šažožichu.

Přecž i Khrystušom! Přecž i kšesćizianstwom! to woła a pšche tuto póhanstwo do křaja, do luda, do wutrobow nětkle, hdnž tola Bóh tón Kņjes da pšhipowědacž žytemu

ludej a kóždemu jenotliwemu: „Šlaj, twój kral pšchindže!“ To je naštróžaje! To je žalostnje! Tole naštróžaje a tole žalostne šacžuješch pšchede wšchem dženka, na tej adventškej njedželi, kotraž pšhipowěda šud, kiž šudži Jesuz Khrystuš, tón wěčny prawy šudnik, „kiž pšchindže k šwětnom' šudu tnyh njepošutnyh dla!“ Šo to, šhtož Ludendorffowa předuje, do toho šlušcha, šhtož je njepošutne, šhtož je šanicžowanje Jesuša a Boha, špšnajesh na přenje pohladanje. Běda pač nětk ludej, kiž šo tajkim profetam a profecžinam šawješcž da! Dwóžny běda, hdnž šo wón šawješcž da w cžašu, kiž tač hižo je lute wulke šudženje!

A tač poražaje šdobom je to dalšhe, šo Ludendorffowa wojuje pšhecziwo wěry a šnustkownej možny našeho luda i brónjemi, kotrež je šebi wupožczila pola Šranzowsy, pola jeneho i toho luda, pšhecziwo kotrymž je general Ludendorff tač dołho a cžežko wojowacž měč, a šo je tutón Šranzowsa — jebač na polu indišeje wědomošće, indišeje našožiny. Š tuteje bjerje Ludendorffowa wošebje pšhecziwo kšesćizianstwú šwoje brónje. —

Šo wo žylym tutym wojowanju pšhecziwo kšesćizianškej wěry w němškim ludu — a wo to jenicžny dže to Ludendorffowej! — a tač pšhecziwo jeho najlěpšhej možny a jeho pošlednej pomožny, pšche wótrje nješudžimy, ša to je wona šama šwětk. W lěcže 1929 pišašhe Ludendorffowa: „Pšhecziwo kšesćizianstwú wojowacž njeby było jenož něšto nje-němške, ale tež hišče tórnošcž!“ Ale ani wona ani jeje pšchimišowarjo nimaja šo po tutym šlowje: Bóle a bóle pšchindžechu je šwojeho šejnišchcža, kšesćizianstwo wotpošašacž, na to, pšhecziwo kšesćizianstwú wojowacž, jo i luda, i wutrobny wutupicž jako něšto, šhtož do němšeho luda nje-šlušcha, šhtož ničšo nima i nim cžinicž, šhtož je němšeho luda štaženje. Mjes druhimi knihemi a špižami šluži tutomu wojowanju kniha, kotruž je wona špižala a kotraž řeka: „Erlösung von Jesu Christo“, t. r. lud dnrbi šo wumóž, wucžicžicž wot wšheho, šhtož ma i Šesom Khrystom něšto cžinicž. A to, šhtož ma wona w tutych knihach ša wošebje dobru brón pšhecziwo kšesćizianstwú, je wona wotpižala wot šamneho Šranzowsy, kiž je šwoju knihu hižo 1868 wudač. Tole hižo, šo tuta kniha hižo pšched 60 lětami wudata a šo tola tuteje knihe dla wšcho šměrom wošta pšhecziwo kšesćizianstwú, dnrbjalo Ludendorffowu, kotraž je po šwojim powołanju tola lěkačka, mudru šczinicž. Žyly wucženy šwětk, kiž šo i indišej wědomošcžu šaběra, mjenuje tuteho šranzowskeho špižarja „notorišcher Schwindler“, a to niž hačle nětk, ale n. pšch. hižo 1914.

(Pškracžowanje šczěhuje.)

Ša druhi advent.

W Awštriškej kņežehje něhdy wóiwoda Rudolf. Tuton hidžehje družeho ryczerja. Pšchi pšchiležnej škladnošcži da wóiwoda ryczerja pšchimacž a do měcha tyłnyčž, šo by był šatepjeny.

Wóiwoda pšchiladowašhe šam i wołnom won tutomu žadławemu cžinjenju šwojich podwólnych. Šemu pšchimoła k tač žalostnej šmjercži šažudženy ryczer: „Rudolfo! Ša žadam Tebe ša lěto pšched Boži šudny štok, šo by Ty šlicžbowanje dač wo tym, cžohož dla mje tač njecžlowšny morja!“

Wóiwoda šo wušmja a řekny: „Cžehi pšchego do předač! Ša pšchindu ša Tobu!“

Alle rune lěto pošdžišcho pocža šyma wóiwodu mjetacž, wón cžežko šchori. Tač wot šmy šchaheny šawoła wón:

„Ja dyrbiu nětk přiched bud!“ Bórsy po tym wumrě.

* * *

Narziskus bě s biskopom w Jerusalemie. Wón schwitaše njepózcziwe žiwjenje někotrych wožadnych. Sa to šo tuczi wjeczihu, wudawajo, so je biskop šam přhecziwo 6. kasni hrěšit. Biskop dyrbiše Jerusalema wopušćizć a do šamotnošće hieć.

Přichi tutej wobštoržnje wustupihu tšjo wopacžni šwědžy přhecziwo biskopej.

Tón jedyn šo šaroczi: „Pšómjo dyrbi mje špóžeracž, je-li-šo ja wěnošć njerěčžu!“

Tón druhi přichibaše: „Mje njed nashóršha šhorěčž potrijedi!“

Tón třeczi šo šthrobli prajicž: „Ja njedyrbiak wjazn šwětko widžecž!“

A hlaj, šhto šo šta!

Do doma přenjejo wopacžneho šwětko dyri w nožy bñšć; dom šo špali a šarocžer šobu a š nim žona a džeczi.

Druhi bu wožadny.

Třeczi šo rudžěše tuteje wopacžneje přichibaši dla a šapadny do cžěžkich myšlow; šo rudžo pšafashe tak, šo wošlepi.

Biskop Narzikus wróczi pak šo šašo do šwojejo biskopštwu. —

Njemolcže šo! Bóh šo njeda ša šměch měcž. Šhtož cžlowjek šyje, to cžlowjek žněje tu a tam.

Zyrkej a štat.

Wólby do šynody w Šakškej dženska! Po žylej Šakškej wola dženska žyrkwine přichedšejštwu a wožadne šastupještwa nowych šynodalow ša tnych, kiž po šakonju lěšha se šynody wustupja. Rubijsko-Žitawšći a Budyšćko-Kamjeńčanšći wokrješ matej kóždy wolicž jeneho duchowneho a jeneho lajika, kaž šmy to n. pšch. tydženja hižo pišali. Ša Šerbow je wólba lajika w Budyšćko-Kamjeńčanšćim wokrješu wažna. Ša š. šantora Krawza-Wuěšdžanšeho bě tež šakonšy cžadž nimo. Wón je jenicžki woleny šerbšći šynodala a je wěšo ša wólbu šašo postajeny a ma šo dženska šašo wušwolicž. Dofelž je přhecziwo njemu druhi lajik, Kamjeńčanšći hamšćki hejtman jako kandidata postajeny, ma kóždy wožadny šastupjeer šwoju wólbu wukonjecž. Wocžakowacž mamy, šo tež kóždy němšći wožadny šastupjeer šnajmjeńšha Budyšćeho wokrješa šerbšćeho šynodalu woli, woli tola š nim šdobom tež šastupjerja šantorow a wučerjow do šynody.

Do hód. Čžadž do hód je wošebity cžadž ša pšchepuštwu, a lěšha wošebje; woni wocžakuja wot tutnych dnjow někašje narunanje toho, šhtož w běhu lěta a tež w běhu tuteje rjaneje našymy, wuwosť: někašeho wunošćka a dobyťka. A ša tnych, kiž džėja šupowacž a tež lěšha móžėja hieć šupowcaž, šu tute dny tež wošebite. Pruska wñščnošć je nětk „šwobodne njedžele“ do hód powšchitkownje pšches žyly kraj jenak šjadowala. Po tutym šarjadowanju štej w Pruskej lěšha jenož pokšlednjeji dvě njedželi „šwobodnej“. Tuto šarjadowanje čže pšchihot byčž na jemu rune šarjadowanje po žylej Němškej. Šo by šo pšchepušam šhubjena 3. njedžela do hód někaš narunala, maja měšćčanšće a wješne wñščnošće dowolnošć, ša pokšledeni tydžen cžadž ša pšchedawanje hacž do 1/28 hódž. podlěšchicž. — Postup je pšchi tym, šo šo powšchitkownje na njedželšći mēr bóle džywa — a cžehodla šo to njekměšo, hdnž tola telko bjes džela — a dale, šo šo tu šarjadowanje mēra na powšchitkowne šarjadowanje, kiž dyrbi po žylej Němškej jenajše byčž.

Wšchelaše š blisťa a šalofa.

— Šsriedu dop. 1/210 hódž. šendže šo šerbšća šlowna předašća šonferenza w Šserbšćim Domje. Přichednošć šmėje šnjes šaraš Tischer š Budyšćina.

S Kluska. (Žyrkwinska wšitazija.) Šańdženu njedželu wotmě šo pola naš žyrkwinska wšitazija. Wožadny šaraš předomashe na wobemaj šemšchenjomaj wo Mateja 21, 1—9. Woboje šemščenje běšhe derje wopytane. Towarštwo młodnych holzow běšhe rjany adventšći wěnz wšo. Wožadne šastupještwa a wožadne towarštwu běchu we šwjedženšćim cžahu wšitatorow wot šary do žyrkwje pšchewodželi. Na šerbšćim šemščenju š. wñšćšhi šaraš Šarjeńš-Khwacžanšći w šerbšćej rěčži wñšćch wožadnych postrowi a rěčěšhe wo pšchihotowanju dušhe na pšchihad toho Knjesa. Na němšćim šemščenju š. šup. Šröhlich-Budyšćki wožadže a jeje štawam šhutne wopominanja da. Tež na popošdnšćim, šara derje wopytanym džěčškemščenju po wucžbje wožadneho šararja wobaj wšitatoraj krašne šlowa š džěčžom porěčšchitaj. Na to šnjes šup. š wožadnymi šastupjerjemi šebi žyrkwinske šwarjenja a šerchow wobhlada a w šrótkim pokšedženju na šarje něotre pokšwy ša pšchihodne wožadne škutkowanje poda. Škónčnje wotmě šo na Šušterez žurli wožadna šhromadžina, na šotrežž š. šuperintendent ewangelizazšćki pšchednošć: „Wosťarčže šwojej žyrkwje šwěrní“ džeržěšhe a š. wñšćšhi šaraš wo wažnošći a rjanošći šerbšćej rěčže porěčža. Na šonzu poda wožadny šaraš rosprawy wo wožadnych wobšejnošćach a žiwjenju, cžemuž šo hišćče rosmotwa pšchisamšny. Bóh žohnui džei, šo by dobre plodny pšchinješć.

S Ružicy. W někotrych wožadach je šo štało, šo bě šaraš žyle prawe powješče wo Božich šlužbach a wo šhromadžinach nowinam pšchipošćak. Wójewjene pak tam štejšhe čžišče hinašćhi cžadž, n. pšch. Boža šlužba šapocžnje šo w 10 hódž., postajena bě pak wona ša 9 hódž. Kaš bě to móžno? W pokšlednim wošomiku bě něchtón nowiny š telešonom wošak a prajik, šo maja šo powješče tak a tak pšcheměnicž. Wušbyť toho bě, šo buchu Bože šlužby š tym škažene a šhromadžiny š tym rostorhane. A šhto je to čžiniť? — Něchtón, kiž je ša žyrkej, wěru, nabožinu žyle wěšče niz! Dopokasacž to wjazn, šhto wšcho njepšchecželjo njepošpntuja, žyrkwi, šchecžijanstwu šškodžicž.

W Drježdžanach je dženska šerbšća njedžela. 1/24 hódž. je w Ššchiznej žyrkwje šerbšća Boža šlužba se špowjedžu. Předomacž budže š. šaraš Wesaš-Hodžijšći.

Wšitowanje: Ša 3. advent W. w Š. — Ša 4. advent K. w Šr. — Ša Šodownicžku W. we W.

Najrjeńšchi šodowny šar

ša šchescžianšće džě. ži je rjana šnižša:

Njedželšće šješadowanšći

Ša šetne džězi šerbšćich šchescžianšćich štaršchich šberat a pšchiprawit Šserbomil Łuchoršći. 79 štr. Š wobr. 50 pj.

Wotroc š

Šowědancžto se šlowašćeho šudu. 69 štr. Š wobr. 30 pj.

Bjes Boha na šwěcžje

Špišala Kristina Rošowa. 57 štr. Š wobrafami. 30 pj.

Špokojene žedženje

Do šerbšćej rěčže pšcheložiti K. W. 47 štr. Š wobr. 30 pj.

Šamotwity redaktor šaraš Wyracž w Šošacžach. — Čžišćč a nakšad Šemoleries šnišicžšchecžernje a šnišatnje, šap. šr. š wobw. ruť. w Budyšćinje Wušhadža kóždu šobotu a pšacž šchšwórcžlěmje 108 šjenježto.